

1

Я знаю, що зможу це зробити. Я знаю, що зможу. Що б там не казали інші. Це лише питання наполегливості.

— Еффі, я вже казала тобі, що той янгол не триматиметься, — каже моя старша сестра Бін, підходячи до мене зі склянкою глінтвейну в руці. — Нізащо.

— Триматиметься.

Я впевнено продовжую намотувати мотузок навколо нашої улюбленої срібної прикраси, не звертаючи уваги на соснові голки, що колють мені руку.

— Ні, не триматиметься. Облиш! Він занадто важкий!

— Не облишу! — заперечую я. — У нас на ялинці завжди висить срібний янгол.

— Ця ялинка вдвічі менша за ті, які ми зазвичай ставимо, — зауважує Бін. — Ти що, не помітила? Вона якась... ріденька.

Я швидко оглядаю дерево, що стоїть на своєму звичному місці в холі. Звичайно, я помітила, що воно маленьке. Зазвичай у нас стоїть величезна, вражаюча, пишна ялинка, а ця якась куца. Але зараз мене це не турбує.

— Все вийде. — Я з тріумфом зав'язую останній вузол, потім відпускаю — і гілка ламається, янгол перевертається догори дригом, його поділ задирається до голови, відкриваючи панталони. Трясця.

— Ну, це виглядає суперсвятково, — пирхає від сміху Бін. — Напишемо на панталонах «Щасливого Різдва»?

— Гаразд. — Я відв'язую янгола і відходжу назад. — Я закріплю гілку дерев'яною палицею чи щось на кшталт того.

— Просто почепи на ялинку щось інше! — Бін звучить трохи розгублено і дещо роздратовано. — Еффі, чому ти завжди така вперта?

— Я не вперта, я *наполеглива*.

— Покажи їм, Еффі! — підхоплює тато, проходячи повз нас із мотком святкових вогників у руках. — Борися за справедливість! Не занепадай духом!

Його очі блищать, а щоки рум'яніють, і я ласкаво усміхаюся у відповідь. Тато все розуміє. Він один із найнаполегливіших людей, яких я знаю. Ріс він у крихітній квартирі в Лейтон-он-Сі з матір'ю-одиначкою, ходив до справді не найкращої школи. Але він не здавався, вступив до коледжу, а потім влаштувався на роботу в інвестиційну фірму. Зараз він на пенсії, в комфорті, щасливий, і у нього все добре. Досягти такого не вийде, якщо опускати руки за перших же перешкод.

Гаразд, його завзятість іноді може переходити в ірраціональну впертість. Як того разу, коли він не відмовився від благодійного десятикілометрового забігу, хоча кульгав і виявилось, що він розірвав литковий м'яз. Але, як він сказав потім, він зібрав гроші, він зробив свою роботу і він виживе. Коли ми були дітьми, тато завжди повторював: «Виживеш!» — що іноді радувало, іноді підбадьорювало, а іноді було зовсім недоречним. (Іноді ти не хочеш чути, що ти виживеш. Ти хочеш плакати, дивлячись на своє закривавлене коліно, щоб хтось ласкаво сказав: «Ну яка ж ти хоробра!»).

Тато, очевидно, вже встиг випити глінтвейну ще до того, як я приїхала сьогодні — але чому б і ні? Все-таки Різдво, і сьогодні в нього день народження, і час

прикрашати ялинку. Це завжди було нашою традицією — прикрашати ялинку на татів день народження. Навіть зараз, коли ми вже дорослі, ми щороку повертаємося до Гріноакса — нашого родинного будинку в Сассексі.

Коли тато зникає на кухні, я підходжу ближче до Бін і знижую голос.

— Чому Мімі цього року купила таку маленьку ялинку?

— Не знаю, — каже Бін після паузи. — Може, вона просто практична? Я маю на увазі, що ми всі вже дорослі.

— Можливо, — кажу я, незадоволена такою відповіддю.

Наша мачуха, Мімі, артистична, творча і сповнена химерних примх. Вона завжди любила прикрашати ялинку — що більше, то краще. Чому вона раптом вирішила стати практичною? Наступного року я піду з нею по ялинку і делікатно нагадаю їй, що у нас в Гріноаксі завжди на свята стоїть величезне дерево, і немає причин скасовувати цю традицію, навіть якщо Бін тридцять три, Гасу тридцять один, а мені двадцять шість.

— Нарешті! — Бін перериває мої думки, вдивляючись у свій телефон.

— Що?

— Гас. Він щойно надіслав відео. Говорить, що ледве встиг.

Близько місяця тому тато сказав, що не хоче подарунків цього року. (Ніби ми збиралися зважати на це.) Але, чесно кажучи, у нього є багато джемперів, запонок та інших речей, тому ми вирішили підійти до справи творчо. Бін і Гас змонтували відеоролик, який Гас зараз допрацьовує, а я зробила свій власний проєкт-сюрприз і не можу дочекатися, щоб показати його татові.

— Гадаю, Гас був дуже зайнятий з Ромілі, — кажу я, підморгуючи Бін, яка усміхається у відповідь.

Наш брат Гас нещодавно знайшов дивовижну дівчину на ім'я Ромілі. І ми не здивовані, ми абсолютно не здивовані, але... ну... Річ у тім, що це ж Гас. Розсіяний. Непевний. Він по-своєму гарний, дуже милий і чудово справляється зі своєю роботою програміста. Але він не зовсім той, кого можна назвати «альфою». Тоді як вона — дуже енергійна, з ідеальною зачіскою та шикарними сукнями без рукавів. (Я знайшла її фото в інтернеті.)

— Я хочу швидко переглянути відео, — каже Бін. — Ходімо нагору.

Коли вона піднімається сходами, то додає:

— Ти вже запакувала свій подарунок для тата?

— Ні, ще ні.

— Я принесла ще трохи обгорткового паперу і стрічку, — про всяк випадок, якщо тобі знадобиться. До речі, я замовила кошик для тітки Джіні, — додає вона. — Я скажу тобі, скільки ти мені винна.

— Бін, ти чудова, — кажу я з любов'ю. Так і є. Вона завжди думає наперед. Вона завжди все робить як слід.

— О, і ще дещо, — Бін копирсається у своїй сумці, коли ми підіймаємося на сходовий майданчик. — Там була акція — три за ціною двох.

Вона простягає мені спреї з вітаміном D, і я закушую губу, намагаючись не розсміятися. Бін перетворюється на божевільну співробітницю з безпеки та охорони здоров'я. Минулого року вона постійно давала мені капсули з риб'ячим жиром, а до того — порошковий зелений чай матча.

— Бін, ти не повинна купувати мені вітаміни! Тобто дякую, звісно, — додаю я пізніше.

Ми заходимо до кімнати сестри, і я з любов'ю оглядаю її. Скільки себе пам'ятаю, тут все було так — розписані вручну меблі, які стоять в неї з п'яти років: два білих дерев'яних ліжка, комод, шафа і туалетний столик, прикрашені Кроликом Пітером. Упродовж усіх років нашого дитинства вона хотіла змінити їх на щось крутіше, але так і не змогла з ними розпрощатися, тож вони досі тут. Я так сильно асоціюю Кролика Пітера з нею, що коли бачу його, то відразу згадую про Бін.

— Ти не думала запросити Домініка сьогодні? — запитує Бін, відкриваючи свій iPad, і я відчуваю, як мене охоплює тепло при згадці його імені.

— Ні, ще зарано для «знайомства з родиною». У нас було лише кілька побачень.

— Але хороших побачень?

— Так, хороших побачень, — щасливо усміхаюся я.

— Чудово. Гаразд, почнімо... — Вона кладе свій iPad на туалетний столик, і ми обоє дивимосся запаморочливі титри, де написано: «Єдиний і неповторний... Тоні Телбот!» Далі з'являється фотографія тата в місцевій газеті Лейтон-он-Сі, коли йому було одинадцять років і він виграв математичну олімпіаду. Далі йде фотографія з випускного, а потім весільне фото з нашою біологічною матір'ю, Елісон.

Я дивлюся на її гарне обличчя з широко розплющеними очима, і мене охоплює дивне відчуття відчуженості, яке завжди охоплює мене, коли я бачу її фотографії, бо мені хочеться відчутти більший зв'язок із нею. Мені було лише вісім місяців, коли вона померла, і три роки, коли тато одружився з Мімі. Я пам'ятаю, як Мімі співала для мене, коли я хворіла, як пекла пироги на кухні, як завжди була поруч. Мімі — моя мама. Інша справа Бін і Гас — у них є туманні спогади про Елісон. Тоді як

у мене немає нічого, окрім сімейної схожості — яка, відверто кажучи, у мене дуже виражена. Ми всі схожі на неї — широкі обличчя, міцні вилиці та широко поставлені очі. Я постійно виглядаю переляканою, а великі блакитні очі Бін завжди мають ніби запитальний вираз. Тим часом Гас взагалі має відсутній погляд, наче він ні на що не звертає уваги (а це тому, що він насправді ні на що не звертає уваги).

На екрані починається демонстрація старих домашніх відео, і я нахиляюся, щоб подивитися. Ось тато тримає на руках маленьку Бін... сімейний пікнік... Тато будує замок з піску для маленького Гаса... А потім відео, яке я вже бачила раніше: тато підходить до дверей Гріноакса і театральнo відчиняє їх в той день, коли будинок став нашим. «Хлопчик із Лейтон-он-Сі вибився в люди», — каже він.

Бо ж Гріноакс — це не просто старий будинок. Він дивовижний. У нього є характер. Тут є башточка! Вітражні вікна. Відвідувачі часто називають його «ексцентричним» та «химерним» або просто вигукують: «Вау!»

І так, можливо, знайдуться ті дуже нечисленні, злі, обмежені люди, які назвуть його «потворним». Але вони сліпі і помиляються. Коли я вперше почула, як незнайома жінка в сільській крамниці назвала Гріноакс «страховиськом», я була шокована до глибини душі. Мое одинадцятирічне серце палало від обурення. Я ніколи раніше не стикалася з архітектурними снобами і взагалі не знала, що вони існують. Я пристрасно любила все, що було в моєму будинку, все, з чого насміхалася ця незнайома, зла тітка — від так званої «потворної цегляної кладки» (вона аж ніяк не потворна) до кургану. Курган — це дещо дивний крутий пагорб, який знаходиться у нас в саду з одного боку від будинку. Жінка сміялася

із цього, а мені хотілося крикнути: «Та це ж чудове місце для вогнища, ось так!»

Натомість я вискочила з крамниці, кинувши обурений погляд на місис Макадам, яка була її власницею. До її честі, вона виглядала трохи шокованою і гукнула: «Еффі, люба, ти хотіла щось купити?» Але я не озирнулася, і досі не знаю, ким була ця глузлива жінка.

Відтоді я уважно спостерігаю за реакцією людей на Гріноакс. Я бачила, як вони зупиняються, відходять назад і ковтають повітря, оглядаючи його і намагаючись знайти хоч щось позитивне, щоб сказати. Я не кажу, що це перевірка їхнього характеру, але це таки перевірка їхнього характеру. Будь-хто, хто не може знайти жодного доброго слова для Гріноакса, вважається злісним снобом і я їх ігнорую.

— Еффі, дивись, це ти! — вигукує Бін, коли на екрані з'являється нове відео, і я вдивляюся в себе, маленьку, що хитається по галявині, тримаючи за руку восьмирічну Бін. «Нічого страшного, Еффі, — весело каже вона, коли я падаю вниз. — Спробуй ще раз!» Мімі завжди каже, що Бін навчила мене ходити. І їздити на велосипеді. І заплітати волосся.

Я мовчки зауважую, що ми швидко проскочили повз важкий рік смерті Елісон. Це відео лише про щасливі часи. А чому б і ні? Татові не потрібно про це нагадувати. Він знайшов щастя з Мімі і відтоді був задоволений життям.

Лунає дзвінок, Бін ігнорує його, але я насторожено підводжу погляд. Я чекаю на посилку з різдвяним подарунком для Мімі. Я спеціально домовилася, щоб вона прибула саме сьогодні, і не хочу, щоб Мімі випадково її відкрила.

— Бін, — кажу я, натискаючи паузу на планшеті. — Підеш зі мною до воріт? Здається, це привезли швейний стіл Мімі, і я хочу занести його потайки. Але він досить великий.

— Звісно, — каже Бін, закриваючи відео. — Ну, і що ти думаєш?

— Дивовижно, — рішуче кажу я. — Тато буде в захваті.

Поки ми поспішаємо вниз сходами, Мімі намотує зелені гілочки на поруччя. Вона дивиться вгору і усміхається нам, але її обличчя здається трохи напруженим. Можливо, їй потрібен відпочинок.

— Я відчиню хвіртку, — квапливо кажу я. — Це, мабуть, посилка.

— Дякую, Еффі, люба, — каже Мімі зі своїм м'яким, заспокійливим ірландським акцентом. Вона одягнена в індійську сукню з принтом у клітинку, а її волосся зібране назад дерев'яною застібкою з ручним розписом. На моїх очах вона зав'яже вправний вузол з червоної оксамитової стрічки, і, що й казати, все чудово тримається. Як завжди.

Коли ми з Бін ступаємо гравійною доріжкою до великих залізних воріт, пообіднє повітря вже набуває зимового, сутінкового присмерку. Біля воріт припаркований білий фургон, а хлопець з поголеною головою тримає в руках картонну коробку.

— Це не може бути стіл, — кажу я. — Занадто маленька коробка.

— Посилка для парафіяльного священника, — каже хлопець, коли ми відчиняємо хвіртку. — Там нікого немає. Можете прийняти?

— Звичайно, — каже Бін, тягнучись до нього, і вона вже збирається щось написати на його пристрої, коли я хапаю її за руку, зупиняючи.